

[Grønning.]

Kornhøst som den, vi har haft, kan betinge Krav om højere Priser end tidligere fastlagt. Dette har imidlertid sin Forklaring deri, at den Kornlov, som ifølge Ministerens Tilsagn til Folketinget skulde sikre Korn-sælgerne de i Kornloven fastsatte Priser, ikke har været i Stand dertil, men har medført Priser, der for Bygs og Havres Vedkommende ligger 3—4 Kr. derunder. Det er sagt gentagne Gange, og hvis de ærede Ordførere vilde fæstne sig derved, vilde de ogsaa uden Vanskelighed kunne forstaa Begrundelsen for vort Forslag.

„Men“, siger den højtærede Minister Sp. 326, „jeg har aldrig nogen Sinde sagt, at jeg vilde garantere, at alle Landmænd skulde kunne opnaa den Pris, for det er umuligt at garantere. Det kommer i høj Grad an paa, hvor Landmændene bor, og hvor Efterspørgselen efter Korn er.“

Jeg tager af disse Udtalelser Anledning til at spørge den højtærede Minister: Findes der noget Salgssted, nogen Havn eller noget Pakhus i hele Landet, hvor Kornlovens Priser for Byg og Havre betales? Det gør der ikke, det ved den højtærede Minister udmærket godt, og Ministerens Udtalelse om, at ikke alle Landmænd kan sikres Kornlovens Priser, er, naar ingen faar dem, Taagetale, som dog hverken kan tilsløre Overenskomstens Bestemmelser eller Ministerens klare og uforbeholdne Tilsagn til det kornsælgende Landbrug ved Kornlovens Behandling her i Folketinget i Fjor.

Men selv om vi i den foreliggende Sag ikke havde haft overenskomstmæssige Aftaler, men blot havde skullet vurdere, hvad der er Landets Behov, tror jeg ikke, nogen af de ærede Ordførere vilde driste sig til at paastaa, at en Pris af 10—11 Kr. for Byg og 9—10 Kr. for Havre udtrykker Landets Behov. Naar vi saa yderligere ved, at Forudsætningen for den 2-aarige Overenskomst var, at den tilsikrede Landmændene de i Kornloven fastsatte Priser, og alligevel ser, at det er Regeringspartiernes Agt at videreføre denne Lov, som har vist, at den ikke er i Stand til at fyldestgøre Overenskomstens Bestemmelse, uden at de i saa Henseende nødvendige Ændringer træffes, da er det en Holdning, som i høj Grad vil svække den Tiltro, som det var ønskeligt, om Folketinget kunde nære til de af Landbrugsministeren her i Tinget fremsatte Udtalelser.

Det, der er sket i denne Sag, er dette, at man for det første har paatvunget Landbruget en af den overvejende Del af Erhvervet uønsket Overenskomst, og dernæst

lovfæster man Bestemmelserne paa en saadan Maade, at man underfundigt fralister Overenskomsten den Mening, som dog i nogen, om end kun ringe Grad kunde bøde paa den skete Forurettelse. Det er i Sandhed en ejendommelig Politik, og jeg afstaar ganske fra at karakterisere den nærmere, hvilket ogsaa er overflødigt, da den karakteriserer sig selv.

Men Ansvaret for denne Politik — og jeg tror ikke, det bliver saa ganske let at bære — vil vi da ogsaa helt overlade Regeringspartierne selv, vi fralægger os ethvert Medansvar. Regeringens Ansvar bliver dobbelt stærkt, naar det viser sig, at Regeringen selv erkender den uholdbare Situation, saaledes som det fremgaar af Landbrugsministerens Udtalelser Sp. 302. Den højtærede Minister siger her — jeg vil gerne med Formandens Tilladelse citere nogle Linier —:

„Jeg tror næppe, man kan sige, at der er noget Erhverv her i Landet, der er ramt haardere af Prissvingningerne end netop Landbruget. Derfor er det umuligt under saadanne Forhold at lade det hele gaa sin skæve Gang. Kornpriserne er i høj Grad Bevis paa, at Forholdene er saa svingende, at ingen ubemidlet arbejdende Landmand kan arbejde under saadanne Vilkaar, som der vilde findes, hvis man ikke foretog Indgreb.“

Ser vi paa de Priser, som noteres i Dag for indført Korn, ser vi, at Hvede koster 9 Kr. 80 Øre, Rug 10 Kr. 65 Øre og Byg 10 Kr. 64 Øre pr. Td. Det er de tre store Hovedgrupper, og bare vi gaar et Aar tilbage i Tiden, laa Kornprisen paa ca. 18—22 Kr. Det er indlysende“, siger den højtærede Minister,

„at saadanne Svingninger kan Landbruget ikke arbejde under. Man er nødt til, hvis der ikke skal udkræves mægtige Kapitaler hos de paagældende Landmænd, at sikre Landbruget mod Virkningerne af saadanne Svingninger. Jeg tør endogsaa sige, at de Tal, jeg her har nævnt, er ikke tilnærmelsesvis Udtryk for de største og hurtigste Svingninger. Den Hvede, som almindeligvis anvendes til Hvedemel her i Landet, Manitoba-Hvede, vel nok den bedste og den dyreste Hvede, kostede den 1. Januar 1938 mellem 30 og 32 Kr. pr. Td., naar den blev indført til Danmark, og nu købes Hveden til Priser, der ligger under 13 Kr. pr. Td.“

Og saa siger Ministeren videre:

„Jeg gad nok spørge, om nogen virkelig i fuldt Alvor tror, at Landmændene kan arbejde under saadanne Prissving-